

Adunarea astăzi...

Adunarea astăzi...

1 Ce înseamnă cuvântul „adunare” sau „biserică”? Cuvântul grecesc „ekklesia”, care se traduce prin biserică sau adunare, înseamnă „chemat afară”. Adunarea (Biserica) nu are nimic a face cu această lume. Ea aparține cerului. Ea a fost chemată afară din această lume și aparține lui Hristos.

2 Ce este Adunarea? Cuvântul lui Dumnezeu cunoaște numai o Adunare (Biserică). Ea este formată din toți creștinii credincioși, care au ascultat Evanghelia mântuirii lor și au crezut (Efeseni 1.13). Ei au fost uniți într-un Trup, dar nu prin apartenența la o anumită organizație, ci prin Duhul Sfânt (Fapte 2.47; 1 Corinteni 12.13; Efeseni 1.23).

3 De când există Adunarea? Adunarea există de la Rusalii (50 de zile după învierea Domnului) (Fapte 2).

- De ce nu a existat mai devreme? Adunarea nu putea lua ființă mai devreme, pentru că mai întâi trebuia să moară Hristos, să învie și să fie proslăvit, pentru ca apoi să poată veni Duhul Sfânt pe pământ (Ioan 37-39). În Matei 16, Adunarea încă nu exista; ea urma să fie formată: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea” (versetul 18).

- De ce nu s-a format mai târziu? Unii au gândit că Adunarea s-a format abia mai târziu, pentru că în ziua Rusaliilor erau prezenți în sala de sus din Ierusalim numai iudei. Credincioșii dintre națiuni au fost adăugați abia mai târziu (Fapte 10; 11). Dar începutul Adunării a fost la Rusalii în Fapte 2, pentru că la sfârșitul capitolului citim că „Domnul adăuga zilnic la Adunare pe cei care trebuiau să fie mântuiți”. Astfel, Adunarea exista deja.

4 A fost cunoscută Adunarea în Vechiul Testament? Nu. Taina lui Hristos și a Adunării Sale nu a fost odinioară cunoscută (Efeseni 3.4, 5). Apostolul Pavel a avut sarcina să vestească acest adevăr (Efeseni 3.2, 7, 8). Vechiul Testament conține desigur imagini despre Adunare (de exemplu Eva, Rebeca), dar nimeni n-a putut recunoaște în aceste imagini adevărul despre Adunare fără lumina Noului Testament.

5 Cine aparține astăzi de Adunare? Toți cei care au crezut Evanghelia mântuirii lor și astfel au fost adăugați la acest unic Trup (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 12.13), deci cei care s-au întors la Domnul Isus Hristos, fie că sunt persoane din poporul Israel sau dintre națiuni.

6 Cum poți deveni un mădular al Trupului lui Hristos? Pentru aceasta nu trebuie făcut nimic. Cine crede Evanghelia este deja un mădular al „Adunării Dumnezeului celui viu”, a unicii Adunări (sau Biserici) care se găsește în Noul Testament. Nu este necesar să devii mai întâi membru al unei oarecare organizații sau biserici. Fiecare credincios adevărat este și rămâne un mădular al Trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.12, 13).

7 De ce folosește Noul Testament imagini pentru Adunare? Cum ați explica unui pigmeu din pădurea tropicală ce este un avion, dacă el n-a văzut niciodată un avion? Fără îndoială, ați folosi imagini, de exemplu că un avion arată ca o pasăre foarte mare, dar că este construit din metal și că el nu poate ateriza pe copaci, că bea benzină în loc de apă etc. Astfel, pigmeul și-ar face o impresie despre ce este un avion. Dumnezeu folosește în mod asemănător imagini cu care noi suntem obișnuiți (trup, mireasă, casă), pentru a ne explica ce este Adunarea.

8 Ce înseamnă când Adunarea este descrisă ca și:

a) Trup al lui Hristos? Când Dumnezeu vorbește despre faptul că Adunarea este un trup sau un corp, atunci aceasta înseamnă conform 1 Corinteni 12 că: - toți suntem diferiți, așa cum mădulelele corpului nostru sunt diferite și au diferite funcții; - există o unitate, așa cum mădulelele corpului nostru formează o unitate, un tot; - Hristos este Capul Adunării (a se vedea întrebarea 3.10). Aceasta este realitatea cea mai importantă.

b) Casă a lui Dumnezeu? Într-o casă totul trebuie să fie organizat cum vrea stăpînul casei. Așa este și în Casa lui Dumnezeu: - Acolo există o ordine divină, care trebuie să fie respectată (1 Timotei 3.15); - Acolo se descoperă slava Stăpînului casei și El este onorat (Psalm 26.8); - Acolo totul trebuie să fie sfânt (Psalm 93.5). Citatele mai sus-numite din psalmi se referă desigur la Templul lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dar ele arată că onoarea, slava și sfințenia aparțin Casei lui Dumnezeu. Adunarea este astăzi locuința lui Dumnezeu (Efeseni 2.19-22).

c) Mireasă a lui Hristos? Imaginea miresei este în legătură cu simpatia și cu o relație strânsă și indisolubilă (Geneza 2.24). Ea ne arată că există o relație de dragoste între Hristos și Adunare (Efeseni 5.25). Simpatia Adunării trebuie să fie neîmpărțită - numai pentru Hristos (2 Corinteni 11.2). Mireasa are o singură dorință mare: venirea Mirelui! „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.17, 22).

9 La ce ne referim când vorbim despre adunarea din...? Trebuie să înțelegem că Adunarea lui Dumnezeu poate fi văzută în aspectul ei global (Efeseni 1.22, 23) sau în aspectul ei local (1 Corinteni 12.27). Adunarea lui Dumnezeu dintr-un anumit loc (= aspect local) este expresia Adunării lui Dumnezeu ca întreg (= aspect global).

Adunarea lui Dumnezeu dintr-o localitate (de exemplu, din Antiohia) consta din toți credincioșii din Antiohia. Ea era deci o parte componentă din Adunarea lui Dumnezeu (a se vedea întrebarea 2)

Odinioară, în vremea Noului Testament, acest lucru era ușor de recunoscut, deoarece toți se strâneau după același principiu. Când deveneau prea numeroși pentru a se strânge în același loc, se strâneau în diverse locuri în case, dar făceau acest lucru în părtășie unii cu alții. Numai ei erau recunoscuți ca creștini și niciun necredincios nu îndrăzne să li se alăture (Fapte 5.13).

Astăzi, totul este puțin mai complicat. Totuși, principiile lui Dumnezeu sunt întotdeauna aplicabile. Oamenii au întemeiat biserici, adunări, organizații, secte etc., introducând principiul apartenenței (o altă apartenență decât aceea de a fi un mădular al Trupului lui Hristos). Cum putem vedea sau arăta astăzi Adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc? Doar prin faptul că ne strângem împreună cu toți aceia care au aceeași dorință, numai pe baza Bibliei. Dar trebuie să fim conștienți că cei care se strâng tocmai acum nu sunt neapărat întreaga Adunare din acel loc.

10 Ce înseamnă a fi strâns pentru Numele Domnului Isus? Un creștin dorește în principiu să facă totul în Numele Domnului, chiar și acțiunile ca a mânca și a bea (Coloseni 3.17). Dar dacă credincioșii doresc să se adune în Numele Său (Matei 18.20), Domnul trebuie să fie punctul central al strângerii laolaltă. El trebuie să aibă conducerea și să stea în centrul atenției. Poți fi strâns în Numele Domnului numai dacă recunoști autoritatea Sa. Pe scurt:- „unde” – un loc ales de Dumnezeu (Deuteronom 12);- „doi sau trei” – un număr minim stabilit de Dumnezeu pentru o mărturie pentru Hristos;- „sunt adunați”: puterea divină (adunați prin Duhul Sfânt);- „adunați”: o unitate divină;- „pentru Numele Meu”: Numele divin al Domnului Isus Hristos, care ne strânge;- „acolo, Eu sunt”: prezența unei Persoane divine, Hristos;- „în mijlocul lor”: centrul divin. Rezumând, putem spune: pentru a ne strânge conform versetului din Matei 18.20, trebuie ca:- Domnul să fie punctul central al strângerii laolaltă;- trupul lui Hristos să fie temelie;- autoritatea Domnului să fie recunoscută prin separarea de rău.

11 Ce este o strângere laolaltă ca Adunare? O strângere laolaltă este atunci când toată Adunarea se strânge într-un loc (1 Corinteni 14.23), și anume ca Adunare (1 Corinteni 11.18). Când noi spunem întreaga Adunare, atunci aceasta se referă desigur la aceia care sunt pregătiți și în stare să facă aceasta. Noul Testament ne indică cel puțin trei scopuri sau tipuri de astfel de strângeri laolaltă:- pentru frângerea pâinii (Fapte 20.7; 1 Corinteni 11.23-26);- pentru rugăciune (Fapte 12.5, 12 și Matei 18.19, 20);- pentru zidire (1 Corinteni 14.5, 12, 22-25).

12 Cine conduce strângerile laolaltă? Este aceasta lucrarea unui pastor? Sau a unui diacon? Când credincioșii sunt strânși pentru Numele Domnului (Matei 18.20), Hristos trebuie să fie punctul central (a se vedea întrebarea 10). El conduce totul. Nu este o strângere laolaltă condusă de unul sau mai mulți oameni. Hristos are autoritatea, iar Duhul Sfânt conduce cum vrea el (1 Corinteni 12.4-6, 11). Astfel, fiecare frate (deoarece surorile tac în adunare; 1 Corinteni 14.34) trebuie să fie gata să se lase folosit de Duhul. El își îndeplinește lucrarea sa, propunând o cântare, rugându-se cu voce tare sau vorbind pentru zidirea celorlalți (1 Corinteni 14.26-33).

13 Cine ar trebui să facă „slujirea Cuvântului”? „Slujirea Cuvântului” (Fapte 6.4) se referă la predicarea și învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, adică povățuirea credincioșilor. Slujirea Cuvântului ar trebui să fie făcută de cei care au primit un dar pentru aceasta (învățători și păstori; 1 Corinteni 12; Romani 12), respectiv au fost dați Adunării ca dar (Efeseni 4). Această slujbă poate avea și un caracter profetic, adică este un Cuvânt de la Dumnezeu, rostit la timpul potrivit, care atinge inimile și conștiințele ascultătorilor.

Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște adunări (biserici), în care o persoană, cum ar fi un „pastor”, realizează slujirea Cuvântului. Și în Antiohia erau mai mulți „profeți și învățători” (Fapte 13.1). Pavel le spune corintenilor: „Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură... toate să fie făcute spre zidire” (1 Corinteni 14.26). Totul trebuie făcut cu dragoste și în teamă sfântă, care aduc cu sine prezența lui Dumnezeu.

14 Care este deosebirea dintre daruri și slujbe? Darurile sunt capacități spirituale, de exemplu darul de învățător sau de evanghelist. Slujbele se referă la activitățile slujitorilor (diaconilor) și ale bătrânilor, care sunt numiți întotdeauna la plural. Darurile sunt pentru întregul Trup al lui Hristos (Efeseni 4.11, 12). Astfel, un învățător îi poate învăța, de exemplu, pe credincioșii din alte orașe sau țări. Dar slujbele se referă la un anumit loc: „bătrâni în fiecare cetate” (Tit 1.5) și: „Îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi... păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi” (1 Petru 5.1, 2).

15 De ce nu mai este astăzi corect să se aleagă bătrâni? În Noul Testament, bătrânii au fost aleși întotdeauna de apostoli (Fapte 14.23) sau de unii care au avut o însărcinare specială în acest sens de la apostoli (Tit 1.5). Astăzi nu mai avem apostoli (pentru că aceștia trebuiau să-L fi văzut pe Domnul; Fapte 1.21, 22 și 9.3-6 în legătură cu 1 Corinteni 15.8). De aceea nici nu mai sunt persoane împuternicite de apostoli, care ar putea rândui bătrâni. Dar mai există bărbați care au caracteristicile sau calificările unui bătrân (1 Timotei 3.1-7). Astfel de oameni, care îndeplinesc aceste condiții, pot și astăzi să exercite lucrările unui bătrân (1 Petru 5.2; Fapte 20.28).

16 Ce fel de daruri sunt amintite în Noul Testament? În Efeseni 4 sunt numite cinci daruri importante, date de Hristos:

1) Apostoli – bărbați care L-au văzut pe Domnul (Fapte 1.22; 9.4, 5) și care aveau o autoritate deosebită, lucrând ca și trimiși ai Domnului.

2) Profeți – bărbați care profeteau (adică spuneau poporului, și anume credincioșilor, Cuvântul lui Dumnezeu). Înainte ca Noul Testament să fie complet, profeții au avut descoperiri (Efeseni 3.5). Astăzi, Biblia este completă, de aceea nu mai există descoperiri. Totuși, există și astăzi o slujbă profetică: ea constă în adresarea unui cuvânt de la Dumnezeu, ales exact pentru acel moment, către cei credincioși, pentru a-i îmbărbăta (1 Corinteni 14). Dar un astfel de cuvânt se bazează pe Biblie și astfel nu este o nouă descoperire. Au fost și femei care au profetit (Fapte 21.9), dar în domeniul lor de activitate și, desigur, nu în Adunare (1 Corinteni 14.34).

3) Evangheliști – aceștia aduc păcătoșilor Evanghelia și indică spre Domnul și spre Adunare. Un exemplu bun este Filip, evanghelistul (Fapte 21.8), și activitatea sa în Fapte 8.

4) Păstori – aceștia se interesează de fiecare persoană în parte, așa cum un păstor se îngrijește de oile sale. Cuvântul „pastor” înseamnă păstor. Astăzi, mulți înțeleg prin acesta un fel de persoană care face totul. Dar nu aceasta este lucrarea păstorului, așa cum este descrisă în Biblie.

5) Învățători – aceștia au capacitatea să explice adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, încât inimile ascultătorilor să se încălzească și să „ardă” pentru adevăr, care este Persoana Domnului Isus (Luca 24.27, 32). Mai există și alte daruri pe lângă acestea (1 Corinteni 12 și Romani 12). Să avem în vedere faptul că niciunul din aceste locuri din Scriptură nu conține o listă completă a tuturor darurilor.

17 Darul semnelor și al minunilor

a) Ce înseamnă a avut acesta în timpul de început? De ce a dat Dumnezeu darul minunilor? Pentru evanghelizare? Pentru spectacole emoționale? Sau pentru a alina durerile credincioșilor? Pentru niciuna din aceste situații.

Dumnezeu a dat darul semnelor, pentru a arăta clar că El a creat un început nou. Timpul Legii trecuse. Dumnezeu formase Adunarea prin Duhul Sfânt. De aceea, în ziua Rusaliiilor (în ziua în care a început Adunarea; a se vedea întrebarea 3), El a dat ucenicilor abilitatea de a vorbi în limbi străine, care puteau fi înțelese de oamenii prezenți acolo. Cine ar putea tăgădui că aceasta a fost o lucrare a lui Dumnezeu?

De asemenea ar trebui să avem în vedere faptul că limbile au fost un semn pentru iudei (1 Corinteni 14.21). Câteodată au avut loc vindecări (de exemplu Fapte 3), dar nu pentru a alina suferințele credincioșilor, ci pentru a le da necredincioșilor un semn (Fapte 4.16, 30 și Evrei 2.4).

b) Ce înseamnă are el astăzi? Darul minunilor și al semnelor a fost pentru început (Evrei 2.3, 4). În exterior, acest dar a fost o dovadă vizibilă că Adunarea este o lucrare a lui Dumnezeu, ceva complet nou, un început nou.

Desigur, Dumnezeu poate face și astăzi minuni, și El chiar face. Dar aceasta este cu totul altceva decât darul semnelor.

La ce se referă „limbile”? Permiteți-mi să întreb: cunoașteți vreo persoană care să poată vorbi într-o limbă străină, pe care nu a învățat-o niciodată (pentru că tocmai aceasta s-a întâmplat în Fapte 2)? Acolo unde oamenii „vorbesc în limbi”, întreb:- respectă „regulile jocului” (1 Corinteni 14)?- se traduce orice afirmație (1 Corinteni 14.13, 27)?- se folosesc „limbile” ca semn pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14.22)?- tac femeile în adunare (1 Corinteni 14.34)? Dacă Dumnezeu dă un dar (descrie în Noul Testament), atunci să recunoaștem acel dar. Dar să ne ferim de înșelătorii, de daruri false, neexercitate în mod biblic, chiar dacă acestea sunt laudate ca fiind „daruri”.

18 Ce înseamnă „ruina (sau decăderea) Adunării”? Această expresie înseamnă că astăzi lucrurile sunt cu totul altfel, decât așa cum le-a prevăzut Dumnezeu inițial: planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat și Adunarea este încă Trupul lui Hristos (Efeseni 4.4), dar omul a eșuat foarte grav în prezentarea practică a acestei singure Adunări. Creștinii sunt împărțiți astăzi în multe grupe. Mulți au aderat ca „membri” ai unei organizații bisericești, în loc să se comporte ca și „mădulare” ale Trupului lui Hristos (a se vedea întrebarea 6). În multe locuri s-a introdus „principiul: un singur pastor”. Pe lângă aceasta, există mult rău în mărturia creștină:- rău bisericesc, de exemplu secte (Galateni 5.20);- rău doctrinar (despre Hristos, despre Persoana Sa, despre caracterul Său fără păcat, despre venirea Sa ca Om pe acest pământ, despre trăirea Sa ca Om, despre lucrarea Sa de mântuire, despre vestea mântuirii etc.), apoi tăgăduirea inspirației divine a Bibliei (a se vedea capitolul 8);- rău moral, care este tolerat în multe organizații creștine (1 Corinteni 5: desfrâu, adulter, relații intime înainte de căsătorie etc.). Se pare că ne găsim într-o spirală care duce în jos. Pe lângă aceasta, în multe organizații creștine nu se mai practică necesitatea despărțirii de orice rău.

19 Cum se mai poate reprezenta unitatea creștină într-un timp caracterizat de ruină și dezbinare? A stricat omul totul? Da, dar aceasta nu înseamnă că acum nu mai este posibilă practicarea principiilor biblice. Chiar dacă oamenii au întemeiat organizații creștine, totuși putem face ceea ce spune Biblia: să ne strângem pentru Numele Domnului Isus (Matei 18.20), știind că suntem fiecare în parte un mădular al Trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.12, 13).

Să ne rugăm, iar Domnul ne va arăta alți credincioși, care de asemenea doresc să-L recunoască doar pe El ca Domn și să asculte de El (2 Timotei 2.22). Să ne strângem cu astfel de credincioși și să punem în practică cât mai bine ceea ce ne învață Biblia. Aceasta nu înseamnă că se înființează o nouă adunare. Dumnezeu a înființat Adunarea Sa de mult timp, adică în urmă cu 2.000 de ani. Aceasta este suficientă, nu este nevoie de o alta. Noi trebuie doar să recunoaștem astăzi că El a făcut acest lucru și să ne comportăm corespunzător.

20 Cine trebuie să fie acceptat la frângerea pâinii? Fiecare credincios care nu stă în legătură cu păcatul! De ce fiecare credincios? Foarte simplu: deoarece, în principiu, toate măduarele Trupului lui Hristos au dreptul de a lua parte la frângerea pâinii (1 Corinteni 10.17). Dar ce se întâmplă când păcatul stă ca o piedică pe cale? Cum se poate ajunge atât de departe? Mai ales din trei motive:- răul moral: de exemplu bărbatul din 1 Corinteni 5 a trebuit să fie dat afară din cauza adulterului, adică el nu se mai putea mișca în cadrul părtășiei creștine și nici să mai ia parte la Cina Domnului;- răul doctrinar: cine nu aduce învățătura lui Hristos (2 Ioan 9-11), nici măcar nu trebuie admis în casă și nici salutat; cu atât mai puțin poate mânca Cina Domnului. Și învățătura stricată, ceea ce Scriptura numește „aluat” (Galateni 5.9), exclude de la participarea la Cină;- legătura cu răul (2 Timotei 2.21): cine salută un învățător fals (2 Ioan 9-11), „se face părtaș cu lucrările lui rele”. Cei care mergeau la templele idolatre din Corint, luau astfel parte (fie că doreau sau nu) la masa demonilor (deși ei înșiși nu credeau în demoni, 1 Corinteni 10.19-22). A se vedea și 1 Corinteni 15.33; Apocalipsa 2.14.

21 În ce raport se află adunările una față de alta? O adunare locală este o parte din întreaga Adunare a lui Dumnezeu și o reprezentare a acesteia (1 Corinteni 1.2). De aceea, adunările locale acționează în armonie unele cu altele, așa cum și părțile componente ale corpului omenesc lucrează unele pentru altele și nu unele împotriva altora. Este clar că Trupul nu constă din adunări, ci din credincioși - dar fiecare în parte, într-o adunare locală, este mădular al unui singur Trup: „Este un singur Trup” (Efeseni 4.4); și este un Cap în cer, Hristos Însuși. El dorește să-i conducă pe credincioși, dar și adunările, conform gândurilor Sale și în armonie unii cu alții.

Adunarea locală este numai expresia și reprezentarea singurei Adunări a lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.17; 12.27, a se vedea și întrebarea 9). Dacă o adunare locală ia o decizie, de exemplu acceptarea unui credincios sau disciplinarea acestuia, atunci acea decizie este obligatorie pentru toate adunările. În cer este recunoscută o astfel de decizie: „Orice veți lega pe pământ va fi legat în cer” (Matei 18.18). Pavel spune în repetate rânduri că indicațiile sale pentru corinteni au valabilitate și pentru toate celelalte locuri (1 Corinteni 1.2; 4.17; 17; 11.16).

22 Ce este disciplina bisericească (sau disciplina Adunării)? Scopul disciplinei Adunării este reabilitarea (schimbarea gândirii și întoarcerea) persoanei, care a acționat într-un mod care nu este în concordanță cu învățătura creștină. Tipul de disciplină aplicat depinde de respectivul caz. Există diverse tipuri de disciplină:

- îndreptarea unei persoane, care a căzut într-o greșeală: Galateni 6.1, 2;- avertizarea și îndepărtarea de persoane, care umblă în neorânduială: 1 Tesaloniceni 5.14; 2 Tesaloniceni 3.6, 14, 15;- musturarea în public: 1 Timotei 5.20; Galateni 2.11-14;- observarea celor care fac certuri: Tit 3.10, 11; Romani 16.17;- interzicerea de a vorbi: 1 Timotei 1.3, 4; a se compara cu Tit 1.10, 11;- tragerea la răspundere în cazul unei greșeli a unei persoane față de alta: Matei 18.15;- excluderea de la orice părtășie creștină: aceasta este forma cea mai gravă a disciplinei Adunării. Adunarea trebuie să se smerească și să recunoască faptul că nu poate face altceva decât să lase cazul în mâinile lui

Dumnezeu (a se citi 1 Corinteni 5).

23 Ce este o sectă? Cuvântul este folosit cu diverse semnificații. Inițial se referea la o „școală” sau un „partid”, care se baza pe anumite idei ale întemeietorului său. Cu această semnificație, apar secte când se elaborează o anumită învățătură (sau se accentuează peste măsură o anumită învățătură biblică), iar pentru a putea adera la o astfel de școală sau partid, trebuie să accepți acea învățătură, respectiv să fii de aceeași părere cu conducătorul grupului. Așa a fost în Corint: acolo a apărut înclinația de a alege un învățător preferat și de a-l urma (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-5). Acolo exista și pericolul ca duhul de grup, care se năștea din aceasta, să ducă la formarea de secte (a se vedea 1 Corinteni 11.18-19).

În limbajul uzual sunt numite astăzi anumite grupe creștine (câteodată chiar toate) ca secte; în mod normal, de fiecare dată, pe un ton depreciativ (a se vedea Fapte 24.5, 14; 28.22).

Ce determină din punct de vedere biblic ca dintr-o grupă de creștini să se formeze o sectă? În mod principal, două lucruri:- într-un caz se formează o organizație, la care trebuie să aderi, înainte de a putea avea părtășie creștină cu ceilalți membri;- celălalt caz este că celor care doresc să aibă parte de părtășia creștină le sunt impuse condiții, dar nu condițiile biblice pentru curățire în umblare, învățătură și legături, ci condiții nebiblice (cum ar fi, de exemplu, anumite prescripții referitoare la îmbrăcăminte sau porunci / interdicții suplimentare).

24 Ce reprezintă o denominațiune?

Dacă aparținem unei denominațiuni (o organizație cu nume), să ne gândim la următoarele: creștinii de la început nu au avut un nume. Ei au fost numiți simplu „creștini”, deoarece fiecare știa că aveau de-a face cu Hristos, că s-au întors la El și urmăreau interesele Sale. De ce ar trebui să acceptăm astăzi un nume, dacă Biblia nu ne obligă în acest sens? Să ne mulțumim de a fi simplu mădulare ale Trupului lui Hristos (a se vedea întrebarea 6)! Toate celelalte sunt pur și simplu o tăgăduire a unității Trupului.

25 Cum trebuie să ne comportăm față de creștinii, cu care nu mergem pe aceeași cale (nu frecventează aceeași adunare)?

Ei sunt frații și surorile noastre în Hristos. Probabil, nu putem merge pe aceeași cale ca ei (adică să frângem pâinea cu ei), dar îi iubim. Cum le arătăm dragostea? Căutând binele lor, rugându-ne pentru ei și încercând în mod frățesc să-i ajutăm, să-i îmbărbătăm și să-i sprijinim să crească în viața lor de credință.

26 Ce este mai important: exactitatea doctriinală sau devotamentul pentru Hristos?

Nu are niciun sens să folosim aceste două lucruri unul împotriva altuia. Avem nevoie de amândouă. Învățătura fără devotament ar putea fi comparată cu un schelet fără carne. Devotamentul fără învățătură ar fi ca un corp care nu are un schelet, care să-i ofere stabilitate.

clickbible.org